

at Finansministeren skulde fastsætte Omregningskursen, og saa dog i min Tale udtalte, at jeg helst vilde være fri for denne Ære. Det ligger jo deri, som jeg ogsaa sagde i min Tale, at det er Kommissionsforslaget, jeg har fremsat. Det er en af Statsministeriet nedsat Kommission, af hvilken for øvrigt ogsaa Amtmand Thomsen fra Sønderjylland har været Medlem, som har udarbejdet dette Forslag, og jeg har fulgt den Praksis, som ikke saa sjældent følges med Hensyn til Kommissionsforslag, at Regeringen fremsætter dem, men betegner dem ved Fremsættelsen som Kommissionsforslag og stiller sig frit overfor Enkeltheder, og angaaende denne Enkelthed har jeg altsaa udtalt, at jeg vilde med Glæde medvirke til, at der blev sat en bestemt Omregningskurs ind i Loven. Naar jeg ikke har foreslaaet, hvilken denne Kurs skulde være, ligger det dels i, at jeg har ønsket at fremsætte Forslaget, som det var, men ogsaa i, at jeg har ment, at det var et af de Spørgsmaal, om hvilke der burde finde en indgaaende Forhandling Sted med de i Sønderjylland hjemmehørende Repræsentanter, som bedst kender disse Forhold. Der har jo været gjort forskellige Anskuelser gældende i Kommissionen og ogsaa her i Rigsdagen angaaende dette Spørgsmaal. Der kan vist ikke være nogen Tvivl om, at Grundbeløbet af Renten maa omregnes til Pari, men med Hensyn til de forskellige Tillæg, der er kommet i Tidens Løb, stiller Forholdet sig noget mere tvivlsomt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale disse forskellige Tillæg, der har forskellige Betegnelser, men blot sige, at de er jo blevet givet gentagne Gange og netop under Hensyn til den stærkt synkende Markkurs. Der er altsaa der taget et vist Hensyn til Markens Depreciering ogsaa i Forhold til Kronen, som man ikke maa lade ude af Betragtning. Men paa den anden Side indrømmer jeg, at nu har Invaliderne ved administrativ Foranstaltning — og herfor er jeg jo selv ansvarlig, det er mig selv, der som Statsminister har gennemført dette — faaet den ene Maaed efter den anden Omregning til Pari. Det har de indrettet sig efter. Jeg erkender ogsaa, at disse Beløb specielt for Invalider af de lavere Grader i og for sig er smaa; men for Invalider af de højere Grader er de ganske vist større end det, der fastsættes i den tilsvarende danske Invalidelovgivning. Det maa imidlertid indrømmes, at disse Mennesker er blevet

særlig haardt ramt, det kan og maa man ikke lade ude af Betragtning ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal. Det er en ganske særlig Ulykke, der har ramt denne danske Landsdel, og det kan derfor nok forsvares at stille disse Invalider noget gunstigere end de tilsvarende danske. Jeg skal altsaa være fuldkommen villig til efter de forskellige Ordføreres Henstilling at forhandle dette Spørgsmaal med Udvalget. Men jeg vil gerne have de sønderjydske Repræsentanters Forslag frem, og det vil jo kunne ske i Udvalget; jeg skal da tage dem under velvilligst mulig Overvejelse.

Det andet Spørgsmaal, der ligeledes blev berørt af samtlige Talere, var Invalidernes Repræsentation i Invalideraadet. Det er blevet sagt, at efter dette Lovforslag vil de sønderjydske Invalider, der er gaaet over til Danmark, i visse Tilfælde blive daarligere stillet end deres Lidelsesfæller, der er forblevet under Tyskland. Det tror jeg nu, man ikke paa nogen Maade kan sige; i hvert Fald hvis man, omregner til Pari, vil de sikkert blive stillet bedre. Men man har altsaa særlig fremdraget dette, at man maa kræve en Invaliderepræsentation i Invalideraadet. Jeg skal erindre om, at Ordningen i Tyskland har været af mere udpræget militær Art. Det var Generalkommandoen, der fastsatte Pensionerne. Saa gik det til den første Appellinstans, der var sammensat bl. a. af Repræsentanter for Invaliderne. Men derefter kunde Sagen, det maa man ikke glemme, appelleres til endnu en Instans, nemlig Rigsretten. Altsaa ogsaa efter tysk Lovgivning er det en Instans af afgjort juridisk Sammensætning, der har den endelige Afgørelse i disse Sager. Jeg tror derfor ikke, at man kan sige, at Invaliderne her bliver ringere stillet med Hensyn til Adgangen til at gøre deres Mening gældende i øverste Instans, end de er i Tyskland. Men derfor kan Forholdet godt overvejes. Det, der har været det ledende for Kommissionen, har naturligvis netop været dette, at det øverste Raad, der skulde have en Domstols Myndighed, skulde have noget nær en Domstols Sammensætning. Derfor skal man ikke have Repræsentanter for de interesserede. Men jeg skal ogsaa paa dette Punkt være meget villig til at forhandle med Udvalget. Og saa med Hensyn til det, som Hr. Holger Andersen henviste til, at man ønsker Oplysning om, hvorledes Invalideraadets og Invalidenævnets gensidige Kompetence afgrænses, skal jeg være villig til at for-